

Zagreb, 21. srpnja 2025. godine

OPĆINA TISNO
Uska ulica 1, 22240 Tisno
(Klijent i stečajni
vjerovnik)

Predmet: pravo vlasništva Stečajne mase iza Rastovac na nekretninama u k.o. Tisno

I/ HISTORIJAT UKRATKO

Nekretnine stečajne mase iza Rastovac (OIB: 07885176855), u tijeku stečajnog postupka „uvjetno“ su se dijelile na:

(i) nesporan vlasnički dio (postao u međuvremenu sporan);

- zkč.br. 313 ZGR u naravi zidina i zkč.br. 1259 u naravi VINOGRAD, obje upisane u zk.ul. 6035, k.o. Tisno;
- zkč.br. 1258 u naravi VINOGRAD, upisane u zk.ul. 6136, k.o. Tisno; Republika Hrvatska trenutno upisana kao 1/1 vlasnik;
- zkč.br. 1261 u naravi VINOGRAD, upisane u zk.ul. 687, k.o. Tisno; upisano Društveno vlasništvo s pravom korištenja RO Rastovac d.d.;

(predstavlja Kompleks Autokamp Jazine);

(ii) sporan vlasnički dio;

- zkč.br. 1255/35 u naravi PRISLIGA sveukupne površine 632012 m², od toga ORANICA površine 400 m², PUT,PROLAZ površine 2732 m², PAŠNJAK površine 621480 m², VINOGRAD površine 2000 m² i VOĆNJAK 5400 m², upisane u zk.ul. 5603;
- zkč.br. 12680 u naravi RASTOVICE, ŠUMA sveukupne površine 41703 m², upisane u zk.ul. 6284, k.o. Tisno; upisana Republika Hrvatska kao 1/1 vlasnik.

Pravni prednik stečajnog dužnika odnosno sada Stečajna masa iza Rastovac je na „nespornim“ vlasničkim dijelovima bio upisan kao nositelj prava korištenja, uz upis društvenog vlasništva.

Naime, Rješenjem Općinskog komiteta za komunalne poslove, Uprava za imovinsko pravne poslove od 26. rujna 1985. godine, u korist društvenog vlasništva, a na trajno korištenje RO „Rastovac“ Tijesno, dozvoljena je **potpuna eksproprijacija** nespornog vlasničkog dijela (dalje: „**Rješenje OKZKP-a**“).

Rješenje OKZKP-a temelji se na okolnosti da je na nespornom vlasničkom dijelu predviđena izgradnja auto-kampa sukladno Provedbenim urbanističkim planom Jazina - Prisliga Tijesno te temeljem izrađenog Parcelacionog elaborata broj 3-130/85 od 6. ožujka 1985. godine, a kojim su utvrđene točne površine nespornog vlasničkog dijela.

Nesporan vlasnički dio zatim je procijenjen u temeljni kapital sukladno Rješenju Hrvatskog fonda za privatizaciju, KLASA: UP/I-943-01/99-02/148, URBROJ: 563-03-0302/02-2000-7 **od 13. siječnja 2000. godine** (dalje: „**Rješenje HFP-a**“). Istim je Rješenjem HFP-a zbog neriješenih vlasničkih odnosa, za nespornan vlasnički dio te za sporan vlasnički dio (samo za zkč.br. 1280/2 upisana u zk.ul. 4573 k.o. Tisno), izvršena rezervacija dionica u protuvrijednosti navedenih nekretnina zbog neriješenih imovinsko-pravnih odnosa.

Pritom navedena rezervacija obuhvaća i zkč.br. 1255/268, 1255/306, 1255/307, 1255/308 i 1255/309, koje nisu zavedene u nadležnim zemljišnim knjigama, a koje su izrađene (parcelizirane) diobom zkč.br. 1255/35 (predmetne su čestice u „vlasništvu“ Općine Tisno).

Nakon Rješenja HFP-a, pokrenut je stečajni postupak društva RASTOVAC d.d., koji je završen brisanjem društva RASTOVAC iz sudskog registra.

Međutim, u tijeku stečajnog postupka, pokrenute su vlasničke parnice za „nesporne“ vlasničke dijelove, koji su od utjecaja sada na Stečajnu masu iza Rastovac (OIB: 07885176855; uslijed brisanja društva). Međutim, navedeni parnični postupci su trenutno u prekidu radi prethodnog utvrđenja od nadležnih javnopravnih tijela (i) granica pomorskog dobra (poslovni broj: P-232/2011) te (ii) naravi zemljišta (poslovni broj: P-231/2011).

Naime, u tijeku stečajnog postupka Republika Hrvatska (odnosno Hrvatske šume) se u zemljišnoknjižnim postupcima uknjižila kao vlasnik na „nespornim vlasničkim dijelovima“, izuzev zkč.br. 1261 upisane u zk.ul. 687 k.o. Tisno (i dalje upisano društveno vlasništvo s pravom korištenja RO Rastovac Tijesno), što je uzrok pokretanja navedenih parničnih postupaka.

II/ PRAVNA ANALIZA

Raspologanje određenim kategorijama zemljišta, poput poljoprivrednog zemljišta i pomorskog dobra, uređeno je posebnim pravnim režimima s obzirom na njihovu kvalifikaciju kao općeg dobra, odnosno dobra od interesa za Republiku Hrvatsku. Takva dobra ne podliježu općem pravnom režimu stjecanja i raspolaganja stvarnim pravima, već su izuzeta iz pravnog prometa te su u pravilu u vlasništvu države, dok subjekti koji proizlaze iz ranijeg sustava društvenog vlasništva mogu imati određena prava na

korištenje tih dobara, u skladu s važećim propisima, ali njihova pravna priroda i status potencijalno isključuju mogućnost slobodnog raspolaganja tim nekretninama.

(i) POMORSKO DOBRO

Nesporni vlasnički dio, i to konkretno zkč.br. 1258, 1259, 1261 te 1280/2 (obuhvaćena spornim vlasničkim dijelom) položene su uz samo more te kao takve potencijalno su obuhvaćene režimom pomorskog dobra.

Pojam pomorskog dobra definirano je Pomorskim zakonikom odnosno Zakonom o pomorskom dobru i morskim lukama, a kojim je propisano kako je „**Pomorsko dobro je opće dobro koje uživa posebnu zaštitu države i nije u vlasništvu nikoga, već izvan pravnog prometa.** Pomorsko dobro čine unutarne morske vode i teritorijalno more, njihovo dno i podzemlje, te dio kopna koji je po svojoj prirodi namijenjen općoj upotrebi ili je proglašen takvim, kao i sve što je s tim dijelom kopna trajno spojeno na površini ili ispod nje te se ujedno dijelom kopna smatra: **morska obala, luke, nasipi, sprudovi, hridi, grebeni, plaže, ušća rijeka koje se izlijevaju u more, kanali spojeni s morem, te u moru i morskom podzemlju živa i neživa prirodna bogatstva.**“¹

Nadalje, „**na pomorskom dobru ne može se stjecati pravo vlasništva ni druga stvarna prava po bilo kojoj osnovi,**“² dok se građevine i drugi objekti na pomorskom dobru koji su trajno povezani s pomorskim dobrom smatraju se pripadnošću pomorskog dobra³.

Ujedno je člankom 52. st. 1. Ustava Republike Hrvatske, a propisano kako „**more, morska obala i otoci, vode, vodno dobro i šume, te druga prirodna bogatstva i dobra od interesa za Republiku Hrvatsku imaju njezinu osobitu zaštitu i ne mogu biti predmet stjecanja vlasništva.**“⁴

Stavljanjem prethodno navedenih odredaba u kontekst historijata Stečajne mase iza Rastovac, budući da su prethodno navedeni vlasnički dijelovi (i to zkč.br. 1258, 1259 te 1261 te i 1280/2) položeni uz samo more, isti bi potencijalno bili obuhvaćeni posebnim režimom (pomorsko dobro) u koje je svrhe potrebno utvrditi granice pomorskog dobra (radi razgraničenja režima).

S obzirom na potonje, ovisno o utvrđenom pravnom režimu, posljedično će ovisiti i pravni kontinuitet odnosno opseg prava vlasništva na navedenim zemljištima. Ukoliko se utvrdi da zemljišta uz morsku obalu potpadaju pod režim pomorskog dobra, ista su izuzeta iz vlasničkopravnog režima te je isključena mogućnost stjecanja vlasništva, uključujući i za Republiku Hrvatsku, koja ima pravo upravljanja. Potrebno je utvrditi granice pomorskog dobra radi eventualnog definiranja prava korištenja odnosno ograničenja prava vlasništva (time i pretvorbe prava korištenja). Ovisno o ishodu i granicama pomorskog dobra, čestice se u cijelosti upisuju kao pomorsko dobro ili se pravo vlasništva djelomično ograničava, sukladno njegovu obuhvatu.

(ii) POLJOPRIVREDNA (I ŠUMSKA) ZEMLJIŠTA

¹ članci 48. i 49. Pomorskog zakonika (NN br. 17/1994; dalje: „PZ“); članci 3., 4. i 5. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (NN br. 158/2003; dalje: „ZPDML“);

²članak 51. PZ-a;

³ članak 5. ZPDML-a;

⁴ članak 52. st. 1. Ustava Republike Hrvatske (NN br. 56/1990, 135/1997; dalje: „Ustav“)

Na tragu prethodno navedenog, „*nekretnina na kojoj postoji pravo vlasništva može se eksproprijirati kada je to potrebno radi izgradnje objekata privredne infrastrukture, privrednih, stambenih, komunalnih, zdravstvenih, prosvjetnih, kulturnih objekata kao i objekata spomen-obilježja (spomenika) i drugih objekata od općeg interesa te se može eksproprijirati nakon što je utvrđeno da postoji opći interes za izgradnju objekta odnosno izvođenje drugih radova na toj nekretnini.*“⁵

Potpunom eksproprijacijom nekretnina postaje društveno sredstvo u društvenoj pravnoj osobi (potpuna eksproprijacija) te prestaju pored prava vlasništva i druga prava na toj nekretnini,⁶ dok korisnik eksproprijacije **stječe pravo da ekspropirane nekretnine koristi u svrhu radi koje je eksproprijacija izvršena**. Pritom, **korisnik stječe pravo korištenja zemljišta za izgradnju objekata odnosno izvođenje radova radi kojih je izvršena eksproprijacija**.

U prethodno navedenom smislu je i doneseno Rješenje OKZKP-a (radi izgradnje auto-kampa) za korisnika Rastovac d.d., međutim pravni učinak na stjecanje stvarnih prava ekspropiranih nekretnina (pa time i stjecanje prava vlasništva), potrebno je sagledavati kroz samu namjenu navedenih zemljišta.

Stoga, okolnost donošenja Rješenja OKZKP-a, sukladno uvjetima prostornog uređenja te utvrđivanja točne površine nespornog vlasničkog dijela, ukazuje kako na predmetnim zemljištima postoji pravo korištenja za izgradnju objekata radi kojih je dozvoljena eksproprijacija.

Međutim, u smislu namjene predmetnih nekretnine relevantna Obavijest o namjeni zemljišta izdana od Upravnog odjela za prostorno uređenje i gradnju Šibensko – kninske županije od 14. kolovoza 2009. godine (odnosno 9. siječnja 2012. godine), a sukladno kojem je **nesporni vlasnički dio na dan 24. srpnja 1991. godine bio izvan građevinskog područja** (a sukladno Odluci o građevinskom području Murter – Pirovac, Službeni vjesnik Općina Drniš, Knin, Šibenik 18/81).

Naime, poljoprivredno zemljište kao prirodno bogatstvo i dobro od interesa za Republiku i ima njezinu osobitu zaštitu, dok se kultura poljoprivrednog zemljišta utvrđuje se prema podacima iz katastra zemljišta, dok se ne dokaže suprotno.⁷

Na poljoprivrednom zemljištu u društvenom vlasništvu na teritoriju Republike postaje nositelj vlasničkih prava **Republika Hrvatska**, ali se može se dati dozvola za korištenje (koncesija) stranoj i domaćoj pravnoj ili fizičkoj osobi pod uvjetima utvrđenim posebnim zakonom.⁸

Stoga kod utvrđivanja je li korisnik eksproprijacije mogao steći pravo vlasništva spornih nekretnina, uzima se u obzir sama **namjena** odnosno kultura navedenih nekretnina, što je i u skladu sa sudskom praksom:

„Predmetne čestice su se nalazile izvan utvrđenih granica građevinskog područja na dan stupanja na snagu Zakona o šumama 16.10.1990. kao i na dan stupanja na snagu Zakona o poljoprivrednom zemljištu 24.7.1991. Odredbom čl. 16. st. 1. ZŠ propisano da su šume i šumska zemljišta na teritoriju Republike Hrvatske državno vlasništvo Republike Hrvatske, a odredbom čl. 3. st. 1. ZPZ propisano je da

⁵ članak 1. Zakona o eksproprijaciji (NN br. 10/1978, 5/1980, 30/1982; dalje: „ZOE“)

⁶ članak 2. u svezi s člankom 5. i člankom 7. ZOE-a;

⁷ članak 1. u svezi s člankom 2. stavak 4. Zakona o poljoprivrednom zemljištu (NN br. 34/1991; dalje: „ZOPZ“)

⁸ članak 3. ZOPZ-a;

na poljoprivrednom zemljištu u društvenom vlasništvu na teritoriju Republike Hrvatske postaje nositelj vlasničkih prava Republika Hrvatska. **Dakle, prijemne čestice su postale vlasništvo Republike Hrvatske temeljem navedenih zakonskih propisa.** Predmetne nekretnine nisu mogle biti predmetom Odluke Komisije Vlade Republike Hrvatske za rješavanje sporova o pravima općina, gradova i županija od 6.12.1997. godine, broj: Klasa:940-01/95-01/302, Urbroj:515- 02-97-15 na koju se poziva tužena, jer je tužiteljica stekla pravo vlasništva temeljem navedenih odredbi ZŠ i ZPZ, pa je stoga uknjižba prava vlasništva tuženice temeljem ove odluke u zemljišne knjige izvršena bez valjane pravne osnove. (VSRH, Rev-77/07 od 4.11.2008.).”

„Naime, obzirom na nespornu činjenicu da se prijemna nekretnina k.č.br. 630/3 iz k.o. P. na dan stupanja na snagu ZPZ nalazila izvan granica građevinskog područja i da se u katastarskim operatima po upisanoj kulturi (maslinik) vodi kao poljoprivredno zemljište – ovdje valja prihvatiti da je riječ o nekretnini kao poljoprivrednom zemljištu. Sama činjenica da je prema prostorno planskoj dokumentaciji ta nekretnina bila u zoni rekreacije ne može utjecati i na vlasnički status tog zemljišta, niti je sporna nekretnina time postala vlasništvo jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazila, a niti je time postala građevinsko zemljište. Navedeno ne proizlazi niti iz odredaba čl. 8. i 9. ZPPUP-a na koje se pozvao sud drugog stupnja”. (VSRH, Rev-1487/12 od 14.6.2016.) isto: Rev-1139/12, Rev-208/13, Rev-315/12, Rev-1056/12, Rev-1324/12.”

„...prednik tužitelja ustupio predniku tuženih pravo korištenja na poljoprivrednom zemljištu u društvenom vlasništvu. Prema odredbi čl. 3. Zakona o poljoprivrednom zemljištu (Narodne novine, broj 34/91 – dalje: ZPZ), koji je stupio na snagu 24.7.1991., na poljoprivrednom zemljištu u društvenom vlasništvu na teritoriju Republike Hrvatske nositelj vlasničkih prava je Republika Hrvatska. Odredbama st. 1. i 2. čl. 2. ZPZ propisano je što se sve smatra poljoprivrednim zemljištem u smislu odredbi ZPZ. Jedinice lokalne uprave i samouprave u obavljanju poslova iz njihove izvorne nadležnosti određene u čl. 128. Ustava RH ovlaštene su imati u vlasništvu određenu imovinu. Prema odredbi čl. 87. ZLSU jedinice lokalne samouprave i uprave bile su dužne preuzeti nekretnine, pokretnine i financijska sredstva te prava i obveze dosadašnjih općina čiji su sljednici, najdalje do 31.3.1994. Međutim, s obzirom na citiranu odredbu čl. 3. ZPZ jedinice lokalne samouprave nisu mogle preuzeti u vlasništvo poljoprivredno zemljište koje je bilo u društvenom vlasništvu, jer je to zemljište temeljem zakona postalo vlasništvo Republike Hrvatske na dan 24.7.1991. Jedinice lokalne uprave i samouprave mogle su preuzeti u vlasništvo zemljište koje se smatralo građevinskim zemljištem na dan 24.7.1991. tj. zemljište koje je tog dana bilo građevinsko zemljište u granicama utvrđenim prostornim planom.” (VSRH, Rev-2624/1999 od 23.1.2002.)“

„Nekretnine nisu mogle biti unesene u temeljni kapital „M” d.d. temeljem rješenja HFP-a od 7.2.1996. na koje se pozivaju tuženici, jer je tužiteljica stekla pravo vlasništva na temelju odredbe čl. 3. st. 1. ZPZ-a, radi čega navedeno rješenje HFP-a nema značenje upravnog akta na temelju kojeg se stječe pravo vlasništva, odnosno isto nije moglo poslužiti kao tabularna isprava za uknjižbu prava vlasništva na „M” d.d., što znači da je izvršeni upis na „M” d.d. u zemljišne knjige izvršen bez valjane pravne osnove. S obzirom da je RH stekla pravo vlasništva nekretnina po samom zakonu (ex lege), ima i bez upisa prava vlasništva u zemljišnoj knjizi sva vlasnička prava prema tim nekretninama.” (VSRH, Rev-x 780/11 od 17.2.2015.)“

Ustavni sud Republike Hrvatske odluka broj U-III-2046/2003 usvojio ustavnu tužbu RH i u obrazloženju izrazio sljedeći stav: „Odredba članka 3. Zakona o poljoprivrednom zemljištu (Narodne novine, broj

34/91) propisuje: Na poljoprivrednom zemljištu u društvenom vlasništvu na teritoriju Republike Hrvatske postaje nositelj vlasničkih prava Republika Hrvatska. **Na temelju članka 3. Zakona o poljoprivrednom zemljištu Republika Hrvatska je danom stupanja na snagu navedenog Zakona (24. srpnja 1991.) postala po sili zakona vlasnik cjelokupnog poljoprivrednog zemljišta koje je na dan stupanja na snagu tog Zakona bilo u društvenom vlasništvu.** Kasnije izmjene i dopune Zakona o poljoprivrednom zemljištu nisu od utjecaja na vlasničkopravni režim poljoprivrednog zemljišta koji je nastao na dan stupanja na snagu Zakona o poljoprivrednom zemljištu, tj. na dan kad je Republika Hrvatska po sili zakona stekla pravo vlasništva na poljoprivrednom zemljištu koje je do tada bilo u društvenom vlasništvu. **To je stajalište zauzeo i zakonodavac u odredbi članka 388. stavka 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima koji je stupio na snagu 1. siječnja 1997.“**

Prema tome, kako je nesporni vlasnički dio na dan 24. srpnja 1991. godine bio izvan građevinskog područja te je po svojoj kulturi zaveden kao „vinograd“, to je istim danom po sili zakona Republika Hrvatska postala vlasnikom istih te je posljedično i dopuštena uknjižba u zemljišnim knjigama na njezino ime.

Prethodno je ujedno i poduprieto okolnošću da je stečajni dužnik (odnosno podzakupodavac – društvo Prisluga d.o.o.), bilo u obvezi sklapanja zakupnih odnosa upravo s Republikom Hrvatskom, što faktično upućuje na to da je Republika Hrvatska i smatrana vlasnicom predmetnih nekretnina.

UKRATKO O ŠUMSKOM PODRUČJU (relevantno u kontekstu uknjižbe prava vlasništva Hrvatski šuma odnosno što je dio zemljišta u naravi šuma):

„Šume i šumska zemljišta na teritoriju Republike, osim šuma i šumskih zemljišta u privatnom vlasništvu, jesu u državnom vlasništvu Republike Hrvatske.“

Navedena zakonska odredba predstavlja temelj pretvorbe društvenog vlasništva na svim šumama i šumskom zemljištu u društvenom vlasništvu, neovisno o tome tko je bio nositelj prava korištenja, na način da je Republika Hrvatska stekla, temeljem zakona, vlasništvo na šumama i šumskom zemljištu. Pritom, pretpostavke stjecanja vlasništva Republike Hrvatske su da se radi o: (i) šumi i/ili šumskom zemljištu, (ii) koje je bilo u društvenom vlasništvu 16. listopada 1991. godine.

U tom smislu i sudska praksa:

„Po shvaćanju ovog suda šume i šumsko zemljište koje se na dan stupanja na snagu ZID ZŠ 16.10.1990. nalazilo u društvenom vlasništvu, neovisno o tome da li se nalazilo u zoni građevinskog zemljišta ili izvan nje, postalo je na temelju samog zakona vlasništvo Republike Hrvatske. U konkretnom slučaju predmetna nekretnina nalazila se i u šumsko gospodarskoj osnovi, te sukladno čl. 17. ZŠ za predmetnu nekretninu nikad nije proveden postupak izdvajanja iz šumsko gospodarske osnove. Nije stoga prihvatljiva tvrdnja tužitelja da su sukladno odredbi čl. 87. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi (Narodne novine, broj 90/92, 94/93, 117/97 – dalje: ZLSU) jedinice lokalne samouprave i uprave postale vlasnicima nekretnine na ovom području. Prema odredbi čl. 87. ZLSU jedinica lokalne samouprave i uprave nisu postajale vlasnicima nekretnina na svom području. Naime, pretvorba društvenog vlasništva na šumama i šumskom zemljištu izvršena je 16.10.1990. te se od toga dana šume i šumsko zemljište koje su do tada bile u društvenom vlasništvu postala vlasništvo Republike Hrvatske. Zbog toga niti ZLSU, koji je donesen 1992., nije mogao mijenjati vlasnički status nekretnina – šuma i šumskog zemljišta.“ (VSRH, Rev-461/11 od

4.11.2014.) isto i u odlukama Rev450/11 od 11.1.2012. i presudi Rev-2247/10 od 23.10.2013., ali različito u odlukama Rev-1378/07-2 od 21.5.2009. i Rev-2624/1999 od 23.1.2002.

III/ ZAKLJUČAK

Iz relevantnih zakonskih propisa jasno proizlazi kako je prilikom određivanja prava vlasništva (pa i u kontekstu pretvorbe i privatizacije) relevantna namjena odnosno kultura određenog zemljišta, sukladno i podacima upisanim u katastarskom operatu. Shodno tome, a sukladno prethodno navedenoj sudskoj praksi, ukoliko je zemljište evidentirano kao poljoprivredno, ono se temeljem odredbi Zakona o poljoprivrednom zemljištu iz 1991. godine smatra vlasništvom Republike Hrvatske po samoj sili zakona.

Naime, eksproprijacijom (izvlaštenjem) dolazi do prijenosa u društveno vlasništvo, dok korisniku izvlaštenja (ovdje stečajnom dužniku) pripada isključivo pravo korištenja izvlaštene nekretnine.

Međutim, to pravo korištenja potencijalno neće stvarati valjanu pravnu osnovu za pretvorbu istog u pravo vlasništva, osobito uzimajući u obzir Zakon o poljoprivrednom zemljištu koji je stupio na snagu 24. srpnja 1991. godine (prije donošenja Rješenja HFP-a), s obzirom da bi se tu pravo vlasništva suprotstavilo pravu korištenja (koje postaje pravo vlasništva, ukoliko se ispune zakonske pretpostavke), što bi za posljedicu imalo da se takva zemljišta faktično ne bi mogle unijeti u kapital trgovačkog društva (po sili zakona prethodno postale vlasništvo Republike Hrvatske) odnosno isto bi bilo bez pravnog učinka.

Nadalje, ukoliko se utvrdi da pojedina zemljišta uz morsku obalu potpadaju pod režim pomorskog dobra (s obzirom na poziciju uz morske odnosno morsku obalu), to je od utjecaja i na pravo vlasništva.⁹ Naime, fizičke i pravne osobe, uključujući Republiku Hrvatsku, ne mogu biti njegovi vlasnici (RH ima pravo upravljanja), već iste podliježu posebnom pravnom režimu te je u te svrhe i potrebno utvrditi granice istog kako bi se eventualno odredili i idealni suvlasnički udjeli nositelja prava korištenja. U tom smislu, ukoliko bi se utvrdilo da su pojedine čestice obuhvaćene pod režimom pomorskog dobra, s obzirom da okolnosti upućuju na predmetno, iste bi bile ili u potpunosti podvrgnute isključenju prava vlasništva (te upisane na upravljanje Republike Hrvatske) ili bi se ovisno o opsegu pomorskog dobra pravo vlasništva ograničilo na tim česticama.

David Jakovljević, odvjetnik

⁹ „...imovina koja po zakonu ne može biti u vlasništvu pojedinca, ne može se steći ni pretvorbom“ (Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima)

OGRANIČENJA I PRETPOSTAVKE

U pogledu kvalitete podataka iznesenih u ovom mišljenju naglašavamo slijedeće:

Predmetna analiza temelji se isključivo na dokumentima i informacijama koje su nam stavljene na raspolaganje i drugim javno dostupnim dokumentima i podacima. Za dokumente koji su nam prezentirani u preslikama, pretpostavili smo da su u cijelosti vjerni svojim izvornicima.

Za potrebe izrade ovog mišljenja, pregledali smo samo one pravne i druge dokumente koji su nam bili na raspolaganju te prezentirani (stečajni spis za društvo RASTOVAC d.d. Tisno – u stečaju; poslovni broj: St-147/2000), ali ne možemo preuzeti odgovornost za potpunost i točnost dokumenata i informacija koje su nam bile pružene.

U svrhu izrade ovog mišljenja pretpostavili smo sljedeće (bez provođenja dodatnih provjera):

- a) da svi dokumenti koji su nam prezentirani valjani i istiniti;
- b) da su informacije sadržane u prezentiranim i pregledanim dokumentima istinite i potpune;
- c) da ne postoje nikakvi dodatni ili sporedni dokumenti koji bi se odnosili na predmet ovog mišljenja i eventualno imali utjecaja na drugačiji sadržaj istog.

Pored pretpostavaka i ograničenja navedenih u drugim dijelovima ovog mišljenja, na ovo se mišljenje primjenjuju i niže navedene rezerve:

- a) prava strana kao i strana drugih pravnih dokumenata pregledanih u svrhu izrade ovog mišljenja mogu biti podložna zastari te drugim zakonskim ograničenjima, uključujući ograničenja temeljem primjenjivih stečajnih, ovršnih i drugih zakona opće primjene koji mogu negativno utjecati na ostvarenje prava odnosno vjerovnika;
- b) postoje situacije u kojima se tumačenje prava od strane sudova i državnih tijela može razlikovati od našeg tumačenja.

Ovo se mišljenje odnosi isključivo na postavljeno pravno pitanje navedeno u uvodu ovog mišljenja, a ne uključuje nikakva mišljenja povezana s financijskim, poreznim, komercijalnim, tehničkim ili drugim pitanjima koja mogu biti relevantna za Grad.

Ovo se mišljenje temelji na zakonima, podzakonskim aktima i drugim propisima koji važe u Republici Hrvatskoj na dan davanja ovog mišljenja. Ovo se mišljenje odnosi na činjenice, podatke i saznanja do kojih smo došli do dana izrade ovog mišljenja. Stoga ovo mišljenje ne reflektira činjenice, podatke i saznanja do kojih smo došli nakon navedenog datuma, niti preuzimamo obvezu dopunjavati ovo mišljenje bilo kakvim novim saznanjima ili podacima.

Podrazumijeva se da je Klijent pažljivo razmotrio jesu li podaci izneseni u ovom mišljenju dovoljni za donošenje pravno i ekonomski utemeljenih poslovnih odluka. Ovo mišljenje se ne može smatrati preporukom za donošenje bilo kakvih poslovnih odluka.

Ovo mišljenje namijenjeno je isključivo Klijentu. Bez naše prethodne pisane suglasnosti nije dopušteno otkrivati, proslijeđivati ili na drugi način stavljati na raspolaganje ovo mišljenje bilo kojoj trećoj osobi.